

No Yogurt for the Dead - Histoire(s) du Théâtre VI

Tiago Rodrigues / NTGent

Met het poëtische *No Yogurt for the Dead* tekent regisseur Tiago Rodrigues voor de zesde aflevering in de reeks *Histoire(s) du théâtre* van NTGent. De veelgevraagde Portugese theatermaker, tevens directeur van het Festival d'Avignon, grijpt daarvoor terug naar een persoonlijk verhaal. Zijn vader Rogério, een gerespecteerd journalist en activist tijdens de Portugese Anjerrevolutie, overleed enkele jaren geleden. Op zijn ziekbed wilde hij nog een laatste reportage maken, een aanklacht tegen het gebrekkige zorgsysteem. Maar het notitieboekje bleef leeg, op wat gekrabbel en één zin na: 'De doden eten geen yoghurt'.

Het was een geweldig idee van Tiago Rodrigues om die niet-geschreven reportage hier tot leven te wekken, als een blanco canvas waarop hij realiteit en fictie met elkaar kan verweven. We horen inderdaad kritiek op het weinig menselijke ziekenhuisbeleid, al is de voorstelling toch vooral een gevoelige verkenning van de band tussen vader en zoon. Hier in het theater kan namelijk uitgesproken worden wat bij leven en in realiteit niet altijd kon. Want finaal draait het toch allemaal om deze vraag: hebben we elkaar voldoende liefde gegeven?

Dat de personages van de vader ('Langbaard') en zoon ('Kortbaard') gespeeld worden door de uitstekende actrices Manuela Azevedo en Beatriz Brás, die geregeld van rol wisselen, levert frisse perspectieven op. Lisah Adeaga speelt een sterke dubbelrol als verpleegster en alwetende verteller, terwijl muzikant Helder Gonçalves vanop een indrukwekkende hellende zee melancholische klanken drapeert over deze weemoedige vertelling.

Rodrigues is bovenal een uitstekend theaterauteur, die in prachtige zinnen onderhuidse gevoelens kan blootleggen. Zijn theater is helder en toegankelijk, maar tegelijk bijzonder subtiel, slim en gelaagd – zelfs het lichtplan is knap opgebouwd. Gaandeweg sluipen er ook steeds meer droomsequenties in de voorstelling, waarbij de (ingebeelde?) verliefdheid van vader Rodrigues op een zangeres weer tot leven wordt gewekt. Hier wordt het stuk bijna een musical, waarmee – ondanks de sombere ondertoon – ook gelachen kan worden.

Dat alles maakt van *No Yogurt for the Dead* een bijzonder rijke en warmbloedige voorstelling over diepmenselijke thema's, die bij de jury nog lang bleef nazinderen – zowel emotioneel als rationeel. Kan theater dan toch de dood overwinnen?